

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 3. V Ljubljani, dne 1. marca 1915. XXIII. teč.

Ptički svatujejo.

(Pomladna zgodbica.)

Aj, danes so pa ptički,
aj, ptički se ženili,
na trati so zeleni
veselo se gostili.

In svatje vsi veseli
so godce povabili:

Prišla trobentica —
glasno je zatrobila,
prišla sta zvončka dva,
veselo sta zvonila.

In svatje vsi veseli
skakljali so in peli — — —

A solnčece smejalo
se svatom je poskočnim
in dežka je poslalo
tem svatom preposkočnim.

Več niso ptički tak veseli
gostili se in glasno peli —
mokri so pod zelenim grmom
molče čepeli — — —

Jakob Soklič.

Junaški Ironko.

okolici mesta Pšemisla so bili zadnje mesece hudi boji. V bližini vasi Volčja dolna so pokazali naši vrli slovenski fantje vsi do zadnjega svojo hrabrost in neomajno zvestobo do svojega sivega vladarja.

Vas Volčja dolna zapirajo od vzhoda in zahoda nizki gozdnati griči. Po teh gričih so se bili hudi boji. Ker stoji vas precej varno v dolini, so postavili tam naši vojaki postajo v prvo pomoč ranjencem. Izpraznili so v ta namen nekatere koč, kjer so zdravniki obvezovali iz ognja došle ranjence.

V neki hiši je stanovala prav majhna družinica. Stara ženica in desetleten deček sta prebivala v njej. A pravega gospodarja in gospodinje ni bilo. Gospodar je odšel pred meseci na bojišče, a potem se ni zvedelo nič več o njem; nič ni poročal kje je in kako se mu godi. Mati dečkova je pa pred tedni umrla same žalosti. Sirotek Ironko je ostal sam brez staršev. Neka starka se je usmilila zapuščene sirote in je dečka vzela v oskrbo.

Strahoma se je skrival Ironko za starko, ko so prišli tuji vojaki v hišo. Starki pa so polzele solze po zgubanih licih, da si jih je komaj sprti otirala.

Vojaki so ženico prijazno tolažili in ji povedali, da bodo porabili izbo za ranjene vojake. Starka jim ni branila. Nanosili so slame po tleh. Tja so položili ranjence, da so si odpočili, preden so jih mogli odnesti v bližnje mesto v bolnico.

Ironko se je kmalu privadil vojakom, in vojaki so vzljubili njega. Prikupil se jim je močno, ker je pomagal, kjer je le mogel. Milo je gledal ranjence, ki so ležali na trdi slami in zdihovali. Nosil jim je vsega, s čemer je mislil, da jim bo ustregel. Nikoli več ni skakal okoli hiše. Drugi otroci mu zdaj niso bili več mar. Včasih so ga klicali, naj se poigra z njimi, kakor prejšnje čase, toda mali Ironko je ostal v izbi pri ranjenih vojakih in jim stregel.

Nekega dne je zaprosil ranjeni vojak vode. Čisto suha usta je imel, požirek vode bi mu storil dobro. Ironko je brž vzel posodo in odhitel k studentu, ne meneč se za krogle, ki so kar žvižgale okoli njegove glave. Nedaleč od vasi so se namreč spoprijeli naši in sovražniki. Tudi šrapneli in granate so padali prav na gosto celo v vas. Toda tudi to ni plašilo malega Samaritana.

Prídna učenka.

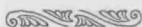
Čas je potekal. Ranjenca je vedno bolj mučila žeja. Grmenje topov in pušk je ponehovalo, a mali Ironko se še ni vrnil. Čudili so se temu, ker je vsakokrat brž pritekkel, a danes ga ni hotelo biti. Zaskrbelo je vojake, če se mu ni pripetilo kaj hudega. Vojak strežnik hiti pogledat k studentu. O groza! Ironko leži poleg studenta liki mrtev v mlakuži krvi. V ročici drži napol razbito posodo. Brž ga dvigne strežnik in posluša na srce, če mu še utriplje. Še je življenje v njem, še mu bije dobro

srčece! Nevarno rano mu je zadala granata, ki je padla ne daleč od studenca na tla in se razpočila. Varno ga odnese vojak na zdravniško postajo, kjer ga zdravniki skrbno obvežejo in takoj odpošljejo v bližnjo bolnico.

Ko se je zbudil Ironko v bolnici, je gledal začudeno okoli sebe. Povedali so mu, kaj se mu je zgodilo. In deček se je umiril. Tiho in mirno je prenašal bolečine. Tudi v bolnici se je kmalu prikupil vsem s svojim mirnim in potrpežljivim vedenjem, tako da so ga imeli prav radi.

Našim slovenskim vojakom-ranjencem bo pa ostal mali Poljaček Ironko v lepem spominu, ker jim je lajšal bolečine takrat, ko jim je bilo treba najbolj pomoči.

Lud. Koželj.

Kako so premagali palčki velikane.

To se je godilo že davnaj, davnaj in daleč, daleč — tam za deveto goro in tam za deveto vodo. V deveti deželi, kjer z a h a j a solnce, so živeli ljudje, ki so bili največji in najmočnejši. Imenovali so se velikani. Grdo so gledali, in velike, velike brke so imeli, da so jih metali nazaj čez rame, da jim niso delale napotja. Brade pa so nosili take, kakor kake grme. Močni so bili pa tako, da so trli z rokami kamenje. Vladal jim je največji velikan. Devet velikih dežel je obsegalo njegovo kraljestvo. Okoli teh dežel je teklo jezero, in notri so plavale ribe, velike kot somi.

Sejali pa so velikani tudi žito in redili živino. A kakšno —! Koruzna zrna so bila tako velika kot pri nas jabolka, pšenična pa kot orehi, in proso kot lešniki. Konji so bili veliki kot sloni, ovce in koze pa kot so pri nas konji, in kokoši kot pri nas ovce. Drevje je bilo veliko kot največje cerkve, in na njem so pele tičke, velike kot pri nas gosi. Hiše pa so bili sami gradovi.

Tam v tisti deželi pa, kjer v z h a j a solnce, so živeli ljudje, ki so bili najmanjši. Imenovali so se

palčki. Nosili so na glavi rdeče kapice. Oblečeni so bili pa v plave suknjice, in na nogah so imeli zlate šolničke. Vladal jim je najmanjši palček, palček-kraljiček. Devet majnih deželice je obsegalo njegovo kraljestvo, okoli pa je stalo zlato jezero. V njem so plavale zlate ribice. V tem jezeru so vsako jutro palčki kopali solnce. Žito in živali — oj, to je bilo pa majhno! Žito je bilo žitce, in živali živalce. Klasje je bilo majhno kot smet, sadje pa kot lešniki, konji pa kot srnice, srnice pa kot zajčki. Po majhnem drevju so pele majhne zlate ptičice, nič večje, kot so pri nas metuljčki. Hiše so bile pa majhne zlate kočice.

Dolgo so živeli v miru velikani in palčki. Zgodilo se je pa, da so hoteli velikani zagospodovati palčkom in jim vzeti njih majhne deželice. Velikan-kralj je zbral vse velikane in jim govoril takole: »Bratje velikani! Tam v deveti deželici, za deveto vodo in goró, kjer vzhaja solnce, vlada palček-kraljiček palčkom. Majhni so ti palčki, mi smo pa veliki in močni. Nam gre vladati, ne onim. Vzdignimo se, premagajmo palčka-kraljička in zagospodujmo mi v njegovi deželici. Palčki bodo naši sužnji. Kuhali nam bodo in nam pospravljali po hišah. Na vojsko, na vojsko, bratje velikani!« Tako je rekel kralj-velikan.

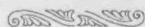
In ko je tretjič po tem govoru vstajalo solnce, je že korakala vojska velikanov v deželo palčkov. Vse je šlo na vojsko, nepregledna množica. Vsi so nosili velike in strašne sulice. Devet dni in devet noči so že hodili, pa še niso prišli v deželico palčkov. Dospeli so pa v velik gozd. Ker so bili trudni, so počivali, preden so šli naprej. Legli so drug tik drugega in so zaspali. Takrat so pa zapele po deželicah palčkov zlate ptičice: »Palčki, palčki, naši kraljički, poslušajte, poslušajte! Črna vojska velikanov se bliža vašim deželicam! Tam izza devet gora gredó, tam izza devetih voda, pa vam hočejo vzeti deželice in vas zaslužniti. Palčki, palčki, naši kraljički, vzdignite se, vzdignite se in pojdite proti

njim, da ne pridejo v vašo deželico in vam je ne vzamejo! Vzemite s sabo baklje, ker jih boste rabili. Vi ste majhni, oni so pa veliki. Grdo bodo gledali, eden je večji kot vas deset, pa vi se jih ne bojte! Palčki, palčki, naši kraljički, me vam bomo kazale pot!« Tako so pele ptičice. Vsi palčki so se zbrali in so ponesli palčka-kraljička na najvišjo kočico. Od tam jim je tako-le govoril: »Bratci moji ljubi! Velikani gredo z vojsko nad nas. Tako so rekle ptičice: Eden je večji kot nas deset in močnejši kot nas deset. Vzeti nam hočejo deželico in nas zaslužniti. Palčki, bratci ljubi! Mi jim tega ne bomo pustili. Nasproti jim gremo in tam umremo ali pa zmagamo! Brž, brž, palčki, bratci moji!« Zadonelo je po vsej deželici, in doli na jezeru so se začeli zibati zlati čolni, in palčki so peli bojne pesmi. Nažgali so baklje, vsa vojska se je pa uvrstila, in naprej je korakal palček-kraljiček. Ptičice pa so jim kazale pot. Niso dolgo hodili palčki, kajti velikani so bili že blizu njih deželice. Joj, kako so se jih palčki ustrašili. Da so taki velikani — tega si niso mislili. Spali so ti velikani še vedno v gozdu drug poleg drugega. Vsak pa je imel pri sebi veliko, ostro sulico, kakršne palčki še niso videli, in na katero bi velikan lahko nataknil po deset palčkov. Bali so se palčki, saj bi jih lahko eden izmed velikanov premagal vse. Dolgo, dolgo so premišljevali palčki, kaj naj ukrenejo. Že se jih je polaščal obup. Takrat pa je stopil pred nje palček-kraljiček in jim je junaško rekel: »Bratci, uporabiti moramo zvijačo. Li vidite, kako imajo velikani ogromne brke in brade. Zvezimo jim brke enega za roke drugega in brke tega za roke tretjega in tako naprej. — Morda se potem sami potolčejo. Za vsak slučaj pa imejmo pripravljene baklje, da jih jim potaknemo v brade. Hitro, bratci, palkči!« Nič več ni rekel kraljiček, in bratci so ga že ubogali, saj so vedeli, da je kraljiček moder vladar. Velikani so bili trudni in so trdno pospali. Palčki so pa to tiho in urno naredili, kar jim je bilo ukazano, nato so se pa skrili za drevje. Niso dolgo čakali. Eden velikanov se je ponoči prebudil in ko

si je hotel z rokami pomencati oči, je potegnil svoja soseda za brke. Ta dva sta se zbudila, zjezila se in tako zopet potegnila svoje sosede za brke. In tako je šlo naprej — — dokler se niso vsi vlekli za brke. Niso vedeli velikani, kaj to pomeni. Začeli so vpiti in tepsti drug drugega. Mnogi so si populili brke in se stepli do krvi. Palčki pa se niso mogli zdržati smeha. In zapazili so jih velikani. Spoznali so prevaro in so se z divjim krikom navalili proti palčkom. Ti so pa imeli že pripravljene baklje. Na povelje so jih nažgali in jih potaknili velikanom v košate brade. Joj, to je gorelo! To je velikane peklo! To so vpili in gasili! Palčki pa so medtem zbežali v svojo deželico. Ko so pa velikanom pogorele brade, so začeli teči za palčki in so grozno tulili. Ko so pa prišli do jezera, so bili palčki že onostran. Grozno jih je peklo, in so poskakali v jezero, da si ohladijo opekline in prebrodijo. Toda jezero je bilo globoko. Velikani so tolkli od bolečin z rokami okoli sebe, in ker jih je bilo veliko, so drug drugega potopili. Če je pa kateri došel do brega, so ga palčki sunili nazaj v jezero.

Tako so nesrečno poginili vsi velikani, in zaradi tega jih ni sedaj več na svetu. Njih dežela je še sedaj zapuščena in prazna. Palčki pa — pravijo — da živijo srečno in zadovoljno še dandanes. Samo — ne vemo, kje.

Rudolf Pečjak.

Mlade sanje.

Čez nekaj let
bom šel med svet,
gospod bom tam postal.
Bogat, vesel,
bom kakor car
se v sreči bom smehljal . . .

Tako je sanjal deček mlad —

Čez nekaj dni
je k sebi Bog
v nebesa ga pozval. Franc Hrast.

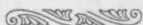
Marijo ljubim!

Marija, ljubiti
Te zmeraj želim,
služiti sem sklenil
Ti, dokler živim.
Ti meni si mati,
jaz otrok sem tvoj.
V življenju in smrti
na strani mi stoj.

Vsak dan, o Marija,
se spomnim na te.
O Mati presveta,
ozri se na me.
Ti reši, Prečista,
me greha okov,
in brani napadov
sovražnih duhov.

Marijo ljubiti
veselje mi je.
Mariji služiti
so moje želje.
Oj sprejmi, premila,
me enkrat v svoj dom
da slavo na veke
prepeval Ti bom.

M. Darovana.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

3. Notranja ponižnost.

Vijolica je sicer nežna, a jako trpežna rastlinica. Svoje korenine razpreza po mnogih razrastkih in jih utrjuje precej globoko v zemljo. Te čvrste korenine in koreninice prezimijo ob mejah in med grmovjem, v zgodnji pomladi pa priklije izpod suhega listja nežna cvetica z milobnim cvetjem.

Ta lastnost naše ljubke cvetice nas opozarja, kako mora tudi Marijina vijolica ljuba ponižnost biti najprej globoko ukoreninjena in dobro utrjena v našem srcu.

Le tako, če ima ponižnost trdno podlago v naših mislih, se bo gotovo razodevala tudi nazunaj v govorjenju in vedenju. Torej bodi naša prva skrb in prva naloga, da smo ponižni v mislih in željah. Saj to zahteva tudi naš Zveličar sam, ko pravi: »Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen!«

Ta naloga pa ni posebno lahka. Prava ponižnost zahteva mnogo resnega truda, preden se vsestransko udomači in utrdi v našem srcu. Kdor hoče biti kos tej nalogi, mu je pred vsem treba odločne in trdne volje: Jaz hočem biti ponižen, hočem si pridobiti to lepo in prepotrebno čednost, naj stane karkoli! Kako bi tudi mogel biti dober Marijin otrok, ko bi ne bil iz srca ponižen?

»Kjer pa je volja,« tako nas bistroumno uči neki pregovor, »tam je tudi pot.« To se pravi: Kdor ima resno voljo, da hoče kaj doseči, ta si zna poiskati potrebnih pomočkov in ubrati pravo pot, ki ga dovede do cilja. Dà, če kdo zares kaj hoče, vse stori, kar more, da doseže to, kar hoče.

Tudi ti, dragi otrok, boš ponižen, ako le hočeš biti. Zakaj, če je to tvoja resna volja, boš napovedal napuhu boj na vsej črti: v mislih, v besedah in v delih. Pred vsem boš pričel z notranjim bojem ter ne boš miroval, dokler ne preženeš vseh prevzetnih misli in želja, dokler ne zavlada v tvojem otroškem srcu temeljita ponižnost.

Na nekatere okoliščine v tem duševnem bojevanju zoper napuh za pridobitev ponižnosti te moram še posebej opozoriti.

Najbolj odločilno je pri vsakem boju to, da se sovražnik prav spozna, da se pridno zasleduje in skrbno poizveduje, kje je, kakšen je, kaj namerava itd. Tako je tudi v boju za zmago ponižnosti zoper napuh.

Kako pa moremo spoznati prevzetne misli?

Prevzetnost se ti oglašča, ako zapaziš, da samega sebe precenjavaš ter si več pripisuješ, kot si in imaš v resnici. Zato se prevzetni človek imenuje tudi domišljjav, ker si v svojih mislih prilastuje prednosti, kakršnih pri njem ni. Morda se ti priklati prevzetna misel, češ da veliko veš, da si učen. Hitro zapodi lažnivko,

otrok še ni nobeden učen; kako malenkostno je vse to, kar že zna! — Morebiti se ti začne vzdigovati ohola misel, da imaš več kot drugi, da si bogat. Urno odženi to hinavko; saj nisi res bogat, kvečjemu je bogat tvoj oče, stric ali teta. Bo li kdaj tvoje to premoženje, je še veliko vprašanje. In enako odganjaj domišljavost tudi v drugih rečeh.

Ako imaš pa res kako prednost pred drugimi ljudmi in se res kaj odlikuješ po dušnih ali telesnih vrlinah, ali po spretnem in uspešnem delovanju, pa se ti vsled tega vrivajo prevzetne misli, hitro jih zavrne s pomislekom; ali si si to mar sam dal, ali si mar do tega došel z lastno močjo? Le ne sebi, marveč pripisuj Bogu, ki ti je dal talente in naklonil pomoč dobrih ljudi. Naj te za vselej ozdravijo resne besede sv. apostola Pavla: »Kaj imaš, kar nisi prejel? Ako si pa prejel, kaj se bahaš, kot da nisi prejel?« Ne k napuhu, marveč k hvaležnosti naj nagibljejo božje dobrote tvoje mlado srce!

Da bodo prevzetne misli še bolj hitro bežale, začni jim pripovedovati, koliko je slabega v tvojem srcu. Morebiti te že kaj zadene sv. Avguščina opomin: »Še tako majhen, pa že tolik grešnik!« Misel na svoje slabosti in pogoške, ki so pa res naša žalostna lastnina, so kaj dober pomoček zoper prevzetne misli. In koliko bi bil še slabši, ko bi te Bog ne podpiral; brez njegove pomoči bi bil lahko najzanikarnejši človek. To so pomislili največji svetniki in so bili globoko ponižni. Sveti Frančišek n. pr., ki je bil tako nedolžen in svet, da se primerja angelom in se imenuje »serafski«, se je imel za največjega grešnika in je bil sam popolnoma prepričan o tem. Rekel si je: ko bi bil Bog naklonil toliko milosti največjemu zločincu kot njemu, bi jih bil bolje porabil.

Posebno veliko priložnosti za prevzetovanje, pa tudi za pridobitev ponižnosti nam nudi občevanje z ljudmi. Zgodi se v družbi, da so drugi pohvaljeni, odlikovani, ti pa preziran, pozabljen; do drugih so vsi prijazni, tebi ne privošči nihče dobrohotne besede; čutiš se zapostavljenega. Tvoji predstojniki so hladni, mrzli do tebe; ti strogo ukazujejo in te morda nemilo sodijo ali po nedolžnem grajajo. Morda te celo kje zaničujejo in zasramujejo . . . Ne bodi žalosten ali nevoljen radi

takega poniževanja, marveč krotko potrpi in mirno daruj Bogu. Imel boš od tega dvojen dobiček: zasluženje v nebesih in znaten napredek v ponižnosti. Kdor se hoče naučiti plavanja, mora v vodo iti in v vodi se privaditi za plavanje potrebnega kretanja. Enako se prave poniž-

Ničemurnost.

nosti nauči le oni, ki se privadi, da krotko prenaša in z mirnim srcem potrpi žalitve in poniževanja.

Za tvojo ponižnost je pa morebiti še večja nevarnost, ko te drugi hvalijo in se ti laskajo. Zato bodi še bolj oprezen in ne pripisuj sam sebi, marveč zahvaljuj

se Bogu. Pomisli pa tudi, da je čestokrat pohvala nezalužena, ker niso vsi ljudje odkritosrčni.

Še en jako izdaten pomoček za pridobitev notranje ponižnosti ti nasvetujem. Imenuje se dober namen, ki z njim Bogu darujemo vsa svoja opravila in prizadevanja ter ta namen ponavljamo tudi med delom in po delu, zlasti če se v srcu oglašajo kake prevzetne misli. Vedno in povsod naj zmaguje plemenita misel: Nič zase, vse za Boga!

Na tak in enak način si dober Marijin otrok spleta v detinskem srcu krasne vijolične vence, da si nakloni ljubezen svoje nebeške Matere.

* * *

Prevzetna ovčarja. Dva pastirja sta pasla ovce v planinah. Neki večer obsedita na gričku ter se prijateljsko pogovarjata o raznih rečeh. Kar jima začno po glavi rojiti prevzetne misli in imenitni načrti. Svetle zvezdice, ki so se prikazale na jasnem nebu, jima jih vzbudijo. »Oj,« pravi eden, »ko bi imel jaz tako veliko polje, kakor je nebo široko in dolgo, — kako bogat in imeniten gospod bi bil!«

»In,« seže brž v besedo tovariš, »ko bi jaz imel toliko ovac, kakor je tam-le gori zvezd na nebu, kako bi bil šele jaz imeniten in bogat ovčar!«

»Kako?« vpraša prvi, »kam pa bi past gonil toliko množico ovac?«

»I, kam?« odgovori tovariš, »tvoje polje bi mi bilo dovolj velik pašnik!«

»Le poizkušaj!«

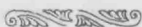
»Zakaj pa ne; kdo mi bo branil?«

»Jaz, jaz bom branil. In če dobim tvoje ovce na svojem polju, ti jih pobijem vse po vrsti!«

»No, potem pa le glej, kako se ti bo godilo.«

Po tem pričkanju začneta čimdalje huje zabavljati, zmerjati, kleti, — slednjič se spopadeta ter se s tako silovitostjo pretepata in mečeta, da se oba po bregu zavalita in močno pobijeta.

Vidite, kako daleč pride, če ni ponižnosti v srcu.

Rajski vrtec.

(Legenda.)

Mati božja je stopila na prelepi nebeški vrt gori nad zlatimi zvezdicami. Gredica pri gredici, cvetka pri cvetki. Vse cvetke pa so bile tako lepe, so dehtele tako sladko, kakor cveto in dehte le rajske cvetke. Mati božja se je izprehajala med gredicami, cvetke so se ji pa priklanjale in pozdravljale svojo Kraljico.

Marija je prišla do lepe in velike gredice sredi vrta. Tam so cvetele najlepše cvetice. — Brž so pozdravile pisane cvetke nebeško Gospo, in nebeška Gospa je pristopila h gredici ter nagovorila cvetke.

Marija se je sklonila k prvi cvetki: »Kaj si ti želiš od svoje kraljice, draga vijolica?« Vijolica ponižno skloni svojo glavico in reče: »Oj nebeška Kraljica, daj mi skrit klotiček, kjer se bom pokorila za grehe celega sveta!« Mati božja odene ponižno cvetko v spokorno obleko in jo presadi v tihi samostan. Svet je videl ponižno cvetko in se je učil od nje ponižnosti in pokore.

Mati božja je nagovorila rdečo vrtnico in jo vprašala po željah njenega srca. Vrtnica je zadehtela in vzdihnila: »Oj nebeška Gospa, pošlji me med nehvaležni, mrzli svet, da ogrejem vsa srca v ljubezni do Tebe in do Tvojega nebeškega Sina!« Marija presadi vrtnico v sredo nehvaležnega in mrzlega sveta. Svet se je ogrel v novi ljubezni do Boga, ko je videl ljubezen rdeče vrtnice.

Slednjič se je nagnila nebeška Devica k beli liliji: »In ti, moja draga lilija?« Lilija je odprla svoj nedolžni cvet in zašepetala: »Ohrani me pri sebi, o sveta Devica, varuj materinsko moje belo oblačilo.« Devic Devica je sprejela nedolžno cvetko pod svoj beli, deviški plašč. In nedolžna lilija je v njenem varstvu zacvetela in zadehtela tako krasno, da se je celo nebo zavzelo nad njeno lepoto — — —

Ah, dragi moji, ne, ni bila to bela lilija, ne — — — to je bilo vaše mlado, nedolžno srce. — — —

Jakob Soklič.

Zvonček.

(Legenda.)

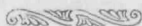
Pred davnim, davnim časom je bilo, skoro dva-tisoč let je od tega. Daleč tam za morjem, v egiptovski deželi je pravkar starka zima vzela slovo, pomladno solnčece se je prvikrat posmehljalo z neba. Prve cvetke so prikukale iz tal.

In komaj so zapustile pisane cvetke svoje zibelke, so zagledale doli na poti starega moža, ki je za uzdo vodil oslička. Na osličku je sedela žena, ki je imela v naročju malo dete. Nad vsemi je bila razlita rajska svetloba Bila sta Jožef in Marija, ki sta z nebeškim Detetom bežala pred zlobnim Herodom.

Drobne cvetke so spoznale svojega Gospoda. Zlata trobentica je zatrobila Jezusčku v pozdrav, ponižna vijolica je vso okolico napolnila s sladkim vonjem, male marjetice so okrasile celo pot. — Poleg teh cvetk je pa stala nežna, bela cvetka, ki je ravno pogledala iz tal. Srčnorada bi tudi ona pozdravila Detece, a mala ubožica ni vedela, kako bi mu izkazala čast. »Tudi jaz Te ljubim; o Jezusček, tudi mene blagoslovi,« je hrepenela cvetka. — — — Sv. družina pride do cvetk. Jezusček se razveseli, ko sliši zlato trobentico, Mati božja se nasmehne vijolici in marjetici. Mali Jezusček zapazi malo cvetko, ki želi k njemu. Svoje male ročice iztegne k cvetki in jo blagoslovi: »Bodi ti zvonček in na veke oznanuj moj prihod! Ko se umakne zima, vzcveti in oznanuj, da se je približala pomladna radost, da je Bog stopil na zemljo!«

Nedolžni zvonček je ponižno sklonil svojo glavico, veselo zazvončkljal in oznanil prihod nebeškega Deteta. Čez trate in dobrave je splaval njegov glas in vsa zemlja se je razveselila.

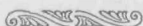
Jakob Soklič.

Otročja gorečnost.

Neka pobožna mati, ki je stanovala blizu cerkve, je večkrat s seboj vzela svojega malega sinčka Mirkota in mu skoraj vselej dala majhen denar, da naj ga vrže v nabiralnik s pripombo: »Za uboge verne duše v vicah.«

Premeteni malček pa ni bil s tem zadovoljen, da bi dajal le materine darove, marveč je hotel tudi kaj izvršiti na svojo roko. Nekega jutra je mati, ko je Mirko zajtrkoval, imela opraviti v sosednji sobi. Ko se pa vrne v jedilnico, je bil Mirko že izginil. Čez nekaj minut priskače radostno žarečih lic — s prazno škodelico. Svoj zajtrk je bil izlil v nabiralnik — da bi tako tudi sam kaj dobrega storil za verne duše v vicah . . . Volja je bila dobra, a zadelo je pa le zopet mater, ker je vnovič nalila kave otroku, ker se je bala, da ne bi bil lačen.

Molite k sv. Jožefu!

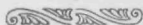
Nedavno tega sem vas klical, dragi otroci, na vojsko molitve. Upam, da niste preslišali mojih besedij; prepričan sem, da ste cel mesec goreče prosili presveto Srce, naj rosi blagoslov na našo domovino.

Danes bi vas pa rad peljal pred oltar svetega Jožefa. Glejte, kakor je mesec majnik posvečen Materi božji, tako je mesec marec posvečen svetemu Jožefu. Cel mesec obhaja sveti Jožef svoj god, cel mesec prav posebno pomaga vsem, ki ga kličejo na pomoč.

Učili ste se, dragi otroci, kako je skrbel sveti Jožef z ljubeznijo za malega Jezusa: kako ga je varoval na nevarnem begu v Egipt, kako je v Nazaretu zanj delal, zanj trpel in mu s svojimi žulji preskrbel potrebnega živeža. Dragi otroci, ali bo on, ki je tako skrbel za nebeško Dete, zavržel naše prošnje? Ne, dragi moji, z ljubeznijo se bo ozrl iz visokih nebes na vas in bo varoval vaše očete in brate tam na bojnem polju, tolažil bo vaše mamice, ki skrbé noč in dan —

Le zaupno se obračajte, ljubi otroci, v molitvah k svetemu Jožefu, varihu nebeškega Deteta, in ga prosite, naj varuje vas, vaše očete in celo domovino. Sveti Jožef bo čuval nad našo domovino in si izprosil pri svojem nebeškem Varovancu zmagó, mir, srečo —

Jakob Soklič.

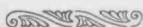

Anica in trobentice.

Odšel od nas je beli sneg
in Anica je šla na breg —
tam cvetke prve so priklile:
»Ob žarkih solnca veselile
se bomo tukaj in zapele
pomladi nežno pesem . . .«

O cvetke male in rumene,
kako ste lepe in vesele —!
— Smehlja visoko se nebo
in solnčece na njem žari,
trobenticam se dobro zdi
in Anici oko žari . . .

O. E. B.

Pot do sreče.

»Glava in srce na pravem kraju!«
To je kaži pot do sreče časne,
in, ko tu življenja luč ugasne,
i do večne blaženosti v raj. Internus

Internus

Zastavica.

Kie e
rešitev te
zasta-
vice?

Šaljivo vprašanje.

Kdo nikomur nič ne pove, kar sliši?
(Rešitev in imena rešilcev v prih. listu.)

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K
20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik **Anton Kržič**.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.